

31. maj 2017

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi kan få sat fokus på vigtigheden af at opdrage vores børn til at blive gode samfundsborgere.

(Medlem af Inatsisartut Nivi Olsen, Demokraterne)

Først vil vi udtrykke vores glæde over dette forslag til forespørgselsdebat, som medlem af Inatsisartut, Nivi Olsen, Demokraterne har stillet, og som vi finder yderst interessant og i øvrigt finder vigtigt, at få diskuteret, hvilket vi hermed takker for.

Der findes et mundheld om, at hjemmet er altings rødder ved livets start, hvilket er helt rigtigt. Det er jo her, at det meste af selve identiteten skabes. Skikke, sædvaner, traditioner, talemåder, ja alle disse fænomener er tilsammen med til, at fortælle om, hvad det er for et hjem, vi stammer fra. Her er vi fuldstændig enige med dig. Vi kommer slet ikke udenom, at komme ind på emnet opdragelse her.

Der er masser af faktorer som vi kan skyde skylden på, eller påpege som en årsag. Men det er her fuldstændig korrekt, at vi før vi begynder at snakke om andre, først må kigge indenom og se på os selv. Hvad fortæller vi egentligt talt om os selv? Hvordan opfører vi os overfor hinanden? Hvordan påvirker vi andre? Alle vore gerninger får som hovedregel konsekvenser for andre. Hele livet igennem må vi lære. Det er igennem samarbejdet og den måde vi hjælpes ad på, vi opnår mest muligt (hvis vi ellers selv vil). Det er ret vigtigt, at vi opfører os ordentligt, moralsk og etisk korrekt overfor hinanden. Det er præcis det vi skal udbrede.

Vores livsstil har virkelig forandret sig i de senere årtier. Den teknologiske udvikling går meget hurtigt. Omvendt ser det ud som om, at vores socialisering og derigennem vores respekt overfor hinanden er for nedadgående. Det er faktisk gået så vidt, at vi nu spørger os selv, hvad det er for værdier vi har tabt, som vi eventuelt må finde frem igen, og benytte os af i vores opdragelse - ikke mindst omkring de rollemønstre, som vi i dag mangler – hvordan får vi dem tilbage?

Er vi i dag blevet for individualiserede og har vi mistet vores kollektivitet? Er det vores familiesammenhold, som vi italesætter for lidt? Er vi bare blevet en flok nikkedukker, der hovedløst siger ja og amen til alt hvad der byder sig? Er opdragelsen af vore børn gået hen og blevet et konfliktramt og ømtåleligt emne, bare fordi de ikke skal opdrages, ligesom vi selv blev opdraget og fordi vi ikke magter, at sætte de nødvendige grænser overfor vore børn? Eller har vi vendt opdragelsesmetoderne helt om på hovedet og forsøger, at tilpasse os børnenes ønsker? Man kan under alle omstændigheder komme med mange kvalificerede gæt her.

Da selve graden af uddannelse som sådan endnu ikke var særlig udbredt i samfundet, så var der en meget stor grad af udpræget respekt for sig selv og andre, som i dag blot er blevet til historie. Her er der nogle værdier, som ikke på nogen måde kan erstattes af penge. Kigger man tilbage, er det nærmest et mirakel i hvor høj grad vore forfædre, som vi i dag er så stolte af, har haft en enorm respekt for sig selv og sine medmennesker. Den kollektive ånd og det at have empati og ikke mindst evnen til, at hjælpe hinanden på den bedst tænkelige måde, må i dag betragtes som værende gået tabt.

Lad os et øjeblik se på vores nutid. Vores status viser, at vore tab er immaterielle. Vores livsstil og velfærd er som man siger gået frem og udvikler sig stadig. Og det er her vigtigt at vi alle står lige for loven. Hvad kan vi i dag påstå er lykkedes godt? Hvad er omvendt ikke lykkedes så godt og hvorfor nu det?

De opdragelsesmetoder der i dag benyttes, udråbes i dag i folkeskolen - og især af folkeskolelærerne, som meget udfordrende for deres undervisning. Læringsmiljøerne der skulle forestille, at være stedet for opdragelse, er i praksis et sted med lærere, der ikke formår at få eleverne til at gøre deres arbejde til trods for, at de gør alt for at gennemføre undervisningen. Mange elever bruger mest skolen som varmestue - ja -for nogle elever, er skolen blot et mødested og det skulle forestille, at være vores ungdom. Ja, situationen viser med al tydelighed, at der nok desværre er al mulig grund til bekymring. Nu skal man heller ikke skære alle over en kam, det er jo ikke alle det hele mislykkes for. Helt klart er det, at lærernes evne til at motivere og aktivere eleverne her er lykkedes. Derfor må vi ingensinde glemme alle de elever, for hvem det rent faktisk er lykkedes, at få noget ud af deres folkeskole. Vi må rose de elever, der trods alt har klaret sig rigtig godt, og de lærere, som har været gode rollemodeller. De elever, der klarer sig mindre godt, skal ikke bare straffes og ekskluderes, men tværtimod skal der her foretages en inklusion og så skal de motiveres. Her skal vi ingensinde forglemme, at hjemmet spiller den største rolle. Selve opdragelsen i hjemmet er det vigtigste miljø for eleven overhovedet. Vi må sætte fokus på os selv, idet vi jo godt ved hvor vi står som samfund i dag. I stedet for blot at forsøge, at feje alt under tæppet, så må vi gå til bekendelse og frit snakke om hvad det er vi nået ud i. Derfor er en tidlig indsats også det bedste udgangspunkt, at starte fra, når vi skal til at sætte gang i brandhanen.

Opdragelse er roden til livet. Samtidig er opdragelse vores vigtigste styrepind henimod en god fremtid. Derfor har Nivi Olsen ret når hun siger, at vi må til at opføre os ordentligt og velopdraget overfor hinanden. Vi består stadig kun af ganske få mennesker, men det stiller næsten kun større krav til, at vi må være endnu stærkere.

Tak for en god debat.